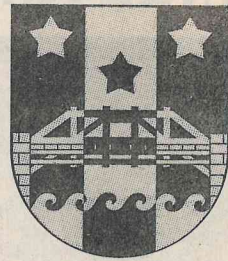

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 21. augustā

Mazsalaca uzņem prezidentu

Pirmdien, 17. augustā, Mazsalacā darba vizītē bija mūsu Valsts prezidents Valdis Zatlers ar kundzi Lilitu Zatlēri.

Prezidenta vizītes laikā Mazsalacā kultūras centrā tika atklāta ilggadējai kultūras darbiniecei Nellijai Nurmikai 80 gadu jubilejā veltīta izstāde «Laikmets. Notikumi. Cilvēks. Gadī». Prezidents ar kundzi ar interesi aplūkoja arī cimdu izstādi, īpaši mazsalacietes Rasmus Āboltiņas dubultajā adījumā darinātos cimdos. Vizītes turpinājumā Valdim Zatlēram bija saruna ar uzņēmējiem, deputātiem, vietējiem iedzīvotājiem. Viņš aplūkoja Mazsalacas slimnīcu un tikās ne tikai ar slimnīcas direktoru Edgaru Grandānu un personālu, bet arī apciemoja palātu iemītniekus, novēlot tiem labu veselību.

Mazsalacas vidusskolā darba pusdienās kopā ar izglītības darbiniekiem tika pārspriestas sasāpējušās problēmas un jautājumi izglītības lauciņā, bet viesošanās Mazsalacā noslēdzās ar Īsu pastaigu Skaņākalna parkā, kur, kā prezidents atzina, «tik labi skanējis vēl nebija nekad».

Inguna Liepiņa, Mazsalacas novada domes deputāte:

Sarunas ar prezidentu noritēja visai labi, mēs varējām pateikt visu, kas sakrājies uz sirds novada kontekstā. Uzņēmēji runāja par savām likstām un raizēm, tāpat veikumu. Es stāstīju, ka, apvienojot budžetus, sociālā palīdzība iedzīvotājiem tiek mazāk: līdz tam varēja kompensēt zāles un slimnīcas gultas vietas pensionāriem, tagad tas atkrit.

Andris Puķulauks, uzņēmējs:

Mana sāpe bija tā, ka valstī ir jāveicina eksports, bet būtu vajadzīgs vairāk eksportēt ar pievienoto vērtību.

Dace Mažānova, uzņēmēja:

Arī es kā ražotāja iestājos par eksporta palielināšanu un ražošanas attīstības veicināšanu Mazsalacā. Ja, piemēram, apaļkoks tiktu pārstrādāts tepat uz vietas, nevis aizietu pāri robežai, tad no ārvalstīm tiktu gūti daudz lielāki ienākumi. Prezidents šos ieteikumus uztvēra nopietni, tika arī kaut kas pierakstīts, tāpēc ir pamats cerēt, ka tie tiks uz klausīti.

Kārlis Rokpelnis, Mazsalacas novada domes deputāts, uzņēmējs:

Saruna bija ļoti atraisīta. Prezidents interesējās, kā mums iet – kā veicas jaunajā novadā, ko dara uzņēmēji. Domāju, ka iespaids viņam palika ļoti labs. Viņš arī stāstīja, kā pats interesējies par piensaimniecības jautājumiem valstī, personīgi izbraukājot piena «ceļu» no govs līdz veikalam. Kad viņš to bija vairākkārt izdarījis, tad arī nākusi izpratne, kā veidojas piena cena. Domāju, ka arī uzņēmēju problēmās viņš iedziļinās, ka tā nav tikai tukša atrādīšanās.

Valsts prezidents ar deputātiem pārrunāja darbības plānu «sociālā spilvena» nodrošināšanā, īpašu uzsvāru liekot uz skolēniem – brīvpusdienu un brīvbiļešu nodrošināšanu tiem, kam līdz skolai jāmēro tālāks ceļš. Valdis Zatlers uzteica Mazsalacas dalībniekus Forumā, kas risinājās maija beigās, par lieliskajām idejām, un interesējās, kā tās tiek realizētas.

Valdis Zatlers, Valsts prezidents:

Šī nav mana pirmā reize Mazsalacā – esmu vairākkārt viesojies te kā tūrists, bijis Skaņajā kalnā. Šodien, apskatot izstādi par Nellijas Nurmikas nostrādāto darba mūžu, redzu, ka jūsu kultūras saknes ir dziļas, jūs esat viens no tiem novadiem, kas pēta savas dzimtas, bet jūs zināt arī to, ko darīs jūsu bērni. Varbūt Latvijai tagad ir grūti laiki, bet mēs vienmēr esam tikuši ar grūtībām galā. Esmu atbraucis šeit, lai redzētu jūsu pilsētu, lai runātu ar jums, uzzinātu, kā jums klājas jaunajā novadā, kura centrs ir Mazsalaca. Es tikos ar jūsu uzņēmējiem, deputātiem un esmu pārliecināts, ka viņi darīs visu, lai jums šeit klātos labāk, bet viņiem tomēr ir nepieciešama jūsu līdzdalība. Strādāsim kopīgi mūsu valstij!

Prezidents uzklusīja iedzīvotāju sāpes, jautājumus un ierosinājumus par visdažādākajām tēmām, sākot ar mazajām pensijām, dārgajām zālēm, jaunatnes sporta, kultūras attīstību, tika jautāts par valsts pirmās personas vizīti jaunietim pēc 10 gadiem, izglītību, Latvijas attiecībām ar Krieviju utt. Klātesošie drīz vien ciešā lokā ieskāva prezidentu, kas aci pret aci bija gatavs atbildēt uz ikvienu jautājumu, lai arī ne vienmēr atbilde bija tik viegli rodama.

Pēc prezidenta tikšanās ar iedzīvotājiem mazsalacieši bija pārsteigti par augstās valsts personas vienkāršību un vēlmi būt «tautas prezidentam».

Jāzeps Urbanovičs, Jānis Skrebelis un Inga Cīrša, mazsalacieši:

Mums prezidents likās ļoti cilvēcisks. Pārsteidza viņa vienkāršība. Netikām klāt pajautāt, bet būtu gribējuši zināt, vai viņa dzīvī kas mainījās pēc brauciena uz Aglonu. Mēs Latvijā gribētu redzēt dievbijīgu valdību. Mēs visi dziedam «Dievs, svētī Latviju», bet ir zināms, ka Dievs nesvēti, ja mēs dzīvojam negatībā. Bet, paldies Dievam, par spīti visam viņš tomēr sargā Latviju, mums šeit ir miers un nav nekādu kataklizmu. Gribētu novēlēt, lai galvenajā kabinetā rīts sāktos ar «Mūsu Tēvs debesīs...»

Edgars Grandāns, Mazsalacas slimnīcas direktors:

Prezidenta kungam demonstrējām mazliet citādāku medicīniskās un sociālās aprūpes modeli, nekā tas pieņemts Latvijā. Tā kā šis modelis pie mums veiksmīgi īstenots, krīze mūs ir

Izglītības jautājumi pirmajā vietā.

skārusi mazāk nekā citas medicīnas iestādes. Prezidents ar redzēto bija ļoti apmierināts, uzslavēja par to, ka mums nav kredītu, ka savu līmeni esam sasnieguši pašu spēkiem un visu laiku to pilnveidojam.

Inese Bērziņa, Mazsalacas vidusskolas direktore:

Prezidentam bija sagatavoti vairāki jautājumi. Pirmkārt, vai viņš ir pārliecināts, ka viss, kas pašlaik notiek Latvijas izglītības sistēmā, patiešām arī garantēs izglītības kvalitāti Latvijā nākotnē? Prezidents domā, ka nākotnē izglītības kvalitātei vajadzētu saglabāties un finansējums dažu gadu laikā varētu paaugstināties.

Tad sekoja jautājums, vai izglītība mūsu valstī saglabāsies kā prioritāte, uz ko prezidents atbildēja, ka tāpat kā jebkurā valstī izglītība bija un būs prioritāte. Pārrunājām par mācību grāmatu finansēšanu – to, ka no valsts uz skolēnu mācību grāmatu iegādei ir paredzēti tikai Ls 1,40, bet viena grāmatas maksā daudz dārgāk. Šo informāciju viņš apsolīja novadīt tālāk Izglītības un zinātnes ministrijai. Sekojot modelim «nauda seko skolēnam», mums ir mazāks skolotāju likmju skaits, tāpat arī ļoti apbēdināta esmu par daudzu mūsu skolas pulciņu likteni: tie tiek samazināti 3,5 reizes, prioritāti liekot uz dziesmu svētku tradīciju nodrošināšanu, tas ir, dziedāšanas, dejošanas un orķestra pulciņiem, bet novārtā atstājot mūsu skolas tradicionālos auto, lidmodelisma, teātra un dažāda sporta pulciņus.

Nellija Nurmika, LKF Ziemeļvidzemes kopas biroja vadītāja:

Esmu pateicīga par šo augsto vizīti mūsu novadā! Gribētos teikt, ka arī

Sarunās ar uzņēmējiem, deputātiem

Pie iedzīvotājiem.

šajā dižkibeles laikā novads spēj vienoties kultūras jomā, jo mēs jau izsenis esam bijuši zonas centrs un draudzīgi sastrādājušies ar Ramatu, Sēļiem, Vecati, Mazsalacu un Skaņkalni. Esmu pateicīga, ka viņi lielos kultūras notikumos mūs arvien ir balstījuši. Iz-

stādē jūs varat apskatīt kora, dejas un dramatiskās mākslas darbu ilgākā laika periodā, ilggadējo sadarbību ar Kilingi-Nemmi, Pērnavu Igaunijā, to jaunajā novadā atliek tikai turpināt.

Turpinājums 2. lpp.

Mazsalaca uzņem prezidentu

Vērtē ar mediķa aci.

Turpinājums no 1. lpp.

Kultūras centra direktore Dace Jurka, atklājot izstādi «Laikmets. Notikumi. Cilvēks. Gadi»: Mazsalacas kultūras centrs ir bijis mācību

prakses bāze no 1956. gada, un šeit ir praktizējušies kādi 135 nākamie kultūras darbinieki. Šī tradīcija tiek turpināta, un šobrīd mēs esam kultūras koledžas mācību prakses vieta, ar ko mēs arī le-

Nellija Nurmika (centrā) iepazīstina ar izstādi.

pojāmies. Veroties izstādē, iespējams, ne viens vien atpazīs sevi vai kādu, kas šo gadu laikā viesojies, praktizējies vai strādājis kultūras jomā Mazsalacā.

Kopumā prezidenta vizīte Mazsalacā noritēja veiksmīgi. Prezidenta kundze apmeklēja arī V. Hirtes muzeju un dzimtkoku izstādi, bet pēcpusdienā vizīte turpinājās Rūjienā.

Suminām gaviļnieci!

Šodien NELLIJAI NURMIKAI tiek svinēta 80 gadu jubileja. Divpadsmitos Mazsalacas kultūras centrā, kur viņa ilgus gadus ir bijusi vadītāja, Mazsalacas kultūras dzīves organizētāja un caur savu laipno roku dzīvē ievadījusi neskaitāmus praktikantus, notiks viņai veltīts svinīgs pasākums. Nostrādātie darba gadi iemūžināti fotoatmiņās un nu rindojas plašā izstādē kultūras centrā, bet daudz vēl tādu mirkļu, atmiņu, izjūtu un notikumu, kas paslīdējuši garām vērtīgajai fotoacij, un nu varenajai laikā un aizmiršanās straumei pretoties var tikai, ja tos atsaucam atmiņā, izsakot vārdos.

Arī «Mazsalacietis» no sirds pievienojas kuplajam sveicēju lokam, vēlot Nellijas kundzei spēku, veselību un radošu, neizsīkstošu enerģiju pilnu garu arī turpmāk!

Inta Rasa, mākslas zinātņu doktore:

— Mazsalacā tajā laikā bija skolas mācību daļas vadītāja, nostrādāju tur trīs gadus. Ar Nelliju man bija ļoti cieša un intensīva sadarbība. Nellija Nurmika ir no tiem kultūras darbiniekiem, kas, neskatoties uz visādiem laikiem un varas maiņām, vienmēr ir iestājusies un cīņusies par kultūru. Es apbrīnoju viņas spēju motivēt cilvēkus darboties kultūras labā! Arī tagad, kad viņa strādā ar dzimtas kokiem, par spīti vecumam un slimībām, viņai joprojām tas izdodas! Diemžēl līdz ar to ir sanācis mazāk laika veltīt ģimenei, viņa savu dzīvi atdevusi kultūrai.

Nellija arī lielu uzmanību veltījusi jaunajiem kultūras darbiniekiem. Arī es, strādājot Rīgā, kultūras darbinieku katedrā konservatorijā, sūtīju

praktikantus pie viņas uz Mazsalacu. Šādi mūsu sadarbība ir turpinājusies ilgus gadus pēc tam, kad aizbraucu no Mazsalacas.

No sirds Tev, Nellij, novēlu izturību un ilgus gadus vēl turēties un domāt par kultūru!

Zinaida Priedīte, avīzes «Valmiermuižas Vārti» redaktore:

— Ar Nelliju esam ilgus un garus gadus strādājušas kopā. (*Zinaida Priedīte trīsdesmit gadus bijusi rajona pašvaldības kultūras nodaļas vadītāja — red. piez.*) Nellija ir ārkārtīgi radošs cilvēks. Viņa mani suģestē ar vienmēr jaunām, svaigām idejām, pat tagad — lielā vecumā.

Esmu no viņas mācījusies to ārkārtīgo uzmanības parādīšanu līdz cilvēkiem, kāda ir raksturīga viņai. Tie, kas nonāca viņas uzmanības lokā, nekad vēlāk nepazuda — viņa pa-

turēja tos visu laiku ar maziem vai lielākiem uzmanības pierādījumiem, kādus no citiem es nekad mūžā neesmu pieredzējusi. Arī šie uzmanības pierādījumi bija radoši — tāpēc viņai vienmēr apkārt ir bijis liels paziņu un draugu loks.

Maija Feldmane, pamatskolas «Rīdze» direktora vietnece:

— Tolaik studēju Rīgā, kultūras darbinieku tehnikumā. Mans mācību daļas vadītājs Jermulinskis sūtīja mani uz Vidzemi, mazpilsētu Mazsalacu praksē. Es biju aša un diezgan nevaldāma studente un neparko uz Mazsalacu negribēju braukt. Un tad viņš teica: «Tev, Feldmane, būs gan jābrauc uz Mazsalacu, jo, ja nu kāds tevi var pataisīt par cilvēku, tad tā ir Nurmika!»

Atceros, mēs viņu sirsnīgi par Ragāņu saucām. Tas laikam bija tai lai-

kā, kad abi ar Viktoru Jansonu jau strādājām kultūrā. Diezgan bieži ar Nelliju mums sanāca karsti strīdi. Kāda strīda laikā Nellijas kabinetā Viktors, nepabeidzis strīdu Nellijai patīkamā virzienā, devās laukā pa durvīm, tās aizcirdams aiz sevis, bet viņam pakal lidoja šķēres, iedūrās durvīs un tur arī palika...

Tomēr daudz biežāk viņa bija sirsnīga un iejūtīga, vienmēr gādājot, lai cilvēki pie viņas justos kā mājās. Tā agrā, drēgnā pavasarī, šķīdonī, kad mēs, divas praktiskantes-studentes, ar autobusu ieradāmies Mazsalacā, Nellija mums pretī bija atsūtījusi divus braušus puīšus, kas aiznesa mūsu koferus līdz mazajai istabiņai kultūras namā, kur mums bija jādzīvo, bet pati bija sarūpējusi ziedus uz galda — puķes tolaik agrā pavasarī nemaz tik viegli nebija dabūt!

Dubultajam divi mūži

Šovasar kultūras centrā cimdus adīšanas meistardarbnīcā 32 adītājas no visas Latvijas veselu nedēļu cītīgi mācījās adīt kādā īpašā tehnikā — dubultajā adījumā. Bija iespēja arī noklausīties lekcijas par visdažādākajām tēmām — adīšanu, tās vēsturi, cimdus rakstiem, tehnikām, notika praktiskās nodarbības un dziju krāsošana ar dabīgām krāsvielām. Noslēgumā tapa skaista izstāde, kurā atlasīti cimdi no daļamata meistariem visā Latvijā. Pēc apskates Mazsalacā septembrī cimdi ceļos uz Cēsu izstāžu namu.

Cimdus adīšanas meistardarbnīcā notika, pateicoties Valsts kultūrkapitāla fonda un bijušās Valmieras rajona padomes atbalstam.

Dace Jurka, Mazsalacas kultūras centra vadītāja, cimdus adīšanas meistardarbnīcas organizatore:

— Pirmavots un iedvesma šādai meistardarbnīcai bija mazsalaciete Rasma Āboltiņa. Viņa meistardarbnīcas pirmajā dienā parādīja savu cimdus pāri, kas tiešām ir valkājams no abām pusēm, bet jo vairāk, kad pēc teorijas nācās to visu mēģināt praksē, bija sajūta — kā tas viss vēl beigsies? Tomēr

izbīlis ātri noplaka, un man ir prieks, ka adītājam šie paraudziņi tomēr tapa un varēja jau lepoties izstādē.

Interesanti bija arī vērot, kā adītājas, kas pārsvarā nāk no dažādām Latvijas tautas lietišķās mākslas studijām, ne tikai mācās šo īpašo cimdus adīšanas tehniku, bet arī apmainās pieredzēm, saviem «knifiņiem», tā bagātinot cita citu ar zināšanām.

Viss notiekošais meistardarbnīcā tika filmēts un dokumentēts, pēc tam apkopots, lai materiālu varētu iesniegt projekta nākamajai kārtai Valsts kultūrkapitāla fondā, izveidojot bukletu par Rasma Āboltiņas cimdus, lai šis materiāls un īpašā tehnika ar gadiem nepazustu.

Gatavojoties šim projektam, mēs arī mēģinājām apzināt mūsu pusas lielās adītājas, bet tagad jau aizsaulē — tāda bija Alma Podniece, Mirdza Paegle... Viņas adīja cimdus blāķiem, steriem un kubikmetriem! Kad es sāku strādāt kultūras namā par direktori, man nekad nebija problēmu, ko pasniegt ciemiņiem — neviens mākslinieks neaizbrauca mājās bez īpaša, šajā pusē adīta cimdus pāri!

Rasma Āboltiņa:

— Adīt man iemācīja vecāamma. Atnākusi uz Mazsalacu dzīvot 1982. gadā, iesaistījās tautas lietišķās mākslas studijā. Kamēr bērni bija mazi, adīju viņiem apģērbu — cik vien vienkārši var. Bet studijā bija adītājas, kas mācēja daudz dažādu rakstu, tehniku. Man tak ar' vajadzēja kaut ko iemācīties! Tomēr dubulto adījuma tehniku iemācījos jau sešdesmitajos gados. Tas notika tā: strādāju «Austrumos», un tur kolēģim mamma bija uzadījusi jaku dubultajā adījumā, mugura vienkāršaina, bet priekšā skaisti raksti. Viņš palieļjās, ka viņam ir silti, attaisīja jaku un parādīja, kāpēc — jaka bija dubulti adīta. Tā nu es nospriedu, ka arī man tas jāiemācās.

Dubultā adījuma tehnikā adījums ir biežāks, to var valkāt kā no labās, tāpat arī no kreisās puses.

Dubultā adījuma cimdus iesākot, nedrīkst plāpāt, nedrīkst televizoru skatīties, visas domas un uzmanība ir jāpievērš adījumam. Adījums pats par sevi arī nav no vieglajiem, tomēr, ja tehnika ir, tad galā tikt var.

Meistardarbnīcā man ļoti patika —

Der kā uzlieti! Prezidents pielaiko dāvanu.

atmosfēra ļoti laba. Prieks, ka adītājas tik uzcītīgas, ka redzams progress! Man pats svarīgākais šķiet nodot šo mākslu citiem. Lai arī es neesmu vienīgā, kas prot šādus cimdus adīt, katru gadu, braucot uz Brīvdabas muzeju tirgot cimdus, redzu, ka šādā tehnikā adījumu nav. Citi, piemēram, pat netic, ka šādus cimdus iespējams uzadīt. Tirgū man ir bijuši visādi kuriozi, bet vislabāk patika reize, kad kādi cilvēki, nopētījuši cimdus, atmeta ar roku: «Ā, šie jau ir ar mašīnu adīti!» Un neļdzēja teikt, ka mašīna šādus uzadīt neprot, ka tādiem vienmēr būs vile.

Nākamgad ķersies pie lietaskoka Dace Jurka:

— Mums ir meistardarbnīcas plāni arī nākamajai vasarai — tad mēs darbosimies ar koku. Ar Skaņākalna parka direktoru jau ievadītas sarunas par objektiem, kuri būtu jāatjauno, rudenī sāksim sarunas ar amatniecības vidusskolu un mēģināsim papildināt, pārskatīt Skaņākalna parka figūras. Arī Dinozauru parks ir turpat vai savu mūžu nokalpojusi — iespējams, arī tur notiks kādas pozitīvas pārmaiņas. Manuprāt, šis laiks mums jāizmanto gudri un virzība jāveicina caur dažādiem projektiem — tā ir laba iespēja gūt kaut mazliet līdzfinansējuma un īstenot idejas, kurām citādi nepietiktu līdzekļi.

Jaunā čempione Klēra

Klēras mamma Jana Lauzne pacietīgi un uzmanīgi stutē kājas pēc paskata milzīgajai suņu meitenei pareizajā «izstādes stājā». Tad rūpīgi noplautājā piemājas mauriņā demonstrē skrējienu pa apli, kā to prasot, kad abas piedalās suņu izstādēs. Klēra stāv stoiskā mierā, tomēr klausā Janai, gandrīz kā teikdama: ak, nu ja tas tev sagādā prieku, tad es labprāt pastāvēšu, un ja vēl pēc tam dabūšu kārumu...

Stāsta Jana Lauzne:

— Kad sākām dzīvot lauku mājā, sapratām, ka vajadzīgs suns, kā nekā arī drošāks. Tomēr negribējām agresīvu sargu, vairāk ģimenes draugu. Tā nu ņēmām suņu enciklopēdiju un meklējām — līdz tam mēs zinājām vācu aitu suni, taksi, pūdeli, čau-čau, zeltaino retrīveru un tamlīdzīgas populārās šķirnes. Meklējot suņus, sliecāmies par labu hovavartam, tad Bernes ganu suņim, bet pēc sarunas ar kinoloģi Ingunu Tihomirovu izkristalizējās, ka leonbergers būs mūsu vajadzīgā vispiemērotākais. Pie viņas arī dabūjām koordinātes suņu īpašniekiem Igaunijā, kuriem nākotnē bija cerība sagaidīt nākamo suņuku paaudzi.

2008. gada aprīlī apmeklējām specializēto leonbergeru izstādi Rīgā, lai apskatītu, kāda šī suņu šķirne izskatās dabā un lai aprunātos ar suņu īpašniekiem. Tur mēs vēl pat nenojautām, ka izstādes uzvarētāja «Zelta leonbergers 2008» titula ieguvēja pēc neilga laika būs mūsu Klēras mamma.

Glūzi kā pašu bērns

— Pirmais mēģinājums tikt pie suņa bija neveiksmīgs, jo meitenē piedzima mazākā kucēnu, nekā bija gribētāju, un mēs rindā bijām beigu galā.

Pie citiem audzētājiem iestājāmie rindā pēc kucēna, vēl pirms kucīte vispār bija sapārta. Ilgu laiku apmainījāmies ar konkrēto ģimeni epastiem, viņi gribēja daudz zināt par suņuku gaidāmajiem dzīves apstākļiem, to, kādi esam mēs paši. Beidzot mums paziņoja, ka esam uzņemti rindā kā pirmie un ka kucīte bijusi uz ultrasonogrāfijas pārbaudi, kurā apstiprināta grūtniecība,

bet, tā kā mēs vēlējāmies suņu meiteni, tad atlika tikai pacietīgi gaidīt un cerēt uz labvēlīgu iznākumu. Kucēni piedzima pagājušā gada 25. jūnijā, bija arī vairākas meitenes, un pēc mēneša beidzot varējām braukt raudzībās! Gaidīšanas laiks mums bija teju kā pašu bērna gaidīšana!

Saimnieki, norādot, kuras ir kucītes, prasīja, vai mēs iesim arī uz izstādēm. Nu, mums tak' vajadzēja labāko kucēnu, protams, teicām, ka iesim uz izstādēm. Paši pēc tam domājām — šausmas, ko mēs apsoliījām? Suņu izstādes — tā mums bija pilnīgā Ķīnas ābece! Mums norādīja uz divām labākajām, pēc speciālistu vērtējuma perspektīvākajām suņu meitenēm. Ar Andri domājām — nu, kuru? Beigās nospriedām — kura pirmā nāks pie mums, to arī ņemsim. Tā Klēra gandrīz izvēlējās mūs, nevis mēs viņu.

Leonbergeru vispār Latvijā ir ļoti maz — kad mēs meklējām, tad suņu bija *padsmīti*, bet meiteni Latvijā nebija bijis neviens. Nu jau šis skaits ir starp 20 un 30 Latvijas leonbergeru. Leonbergeru šķirnes suņi ir radīti 19. gadsimta vidū Vācijā, Leonbergas pilsētā, krustojot sārbernārus, ņūfaundlendus un Pireneju kalnu suņus.

Leonbergeri ir lieli, izturīgi, uzticīgi savam saimniekam, ļoti spēcīgi un tajā pašā laikā ļoti eleganti suņi ar nosvērtu raksturu un pašapziņu. Īpaši jāatzīmē leonbergeru draudzīgums pret bērniem. Savā izcelsmes reģionā leonbergeri tiek turēti kā ģimenes un sargsuņi, arī kā pavadoņi un glābēji.

Iedvesā bijību ar izskatu

— Klēra ir ļoti draudzīga, enerģiska, zinātkāra, kustīga, nedaudz nerātņa. Tas suns vispār jaunu nepazīst — laikam nav nācies saskarties. Viņa pilnībā atbilst savam šķirnes raksturojumam, ka viņa var nobaidīt ar savu izskatu un lielo augumu vien, jo, kad viņa joņo, tad zeme rīb!

To, ka mēs uz suņu skolu iesim, tas bija pilnīgi skaidrs, arī ja mēs izstādēs nepiedalītos, jo kaut kādai klausīšanai jau ir jābūt. Tā nu ziemā braukājām uz Valmieru pie Ingunas Tihomirovas

uz suņu skoliņu.

Ar laiku visa ģimene iemācījiesies «sarunāties» ar Klēru, un viņa arī klausā, ja nu vienīgi neuznāk «kurlums», kas taču brīžiem gadoties ikvienam.

Igauni Marju un Raivi Elliki, saimnieki Klēras mammai, joprojām seko līdz suņu meitenei dzīvei šeit Latvijā. Interesējas par svaru, barību, panākumiem izstādēs... Uz pirmo izstādi esot bijuši pat līdzī, izstāstījuši, ieradījuši, kā viss notiek. Tomēr tas esot ļoti tipiski, ka suņu audzētāji uzmana savus kucēnus arī pēc pārdošanas. Esot dzirdēts, ka kādi somi pēc leonbergera kucēna pārdošanas uz Latviju, nepiesakoties jaunajiem saimniekiem, pēc laika bijuši klāt pārbaudīt, kā suņukam klājas reālajā dzīvē.

Klēra sacensās

— Klēra līdz šim bijusi uz vairākām izstādēm Latvijā, Igaunijā un Lietuvā. Viņai veicies ļoti labi — pārsvarā savā grupā iegūti augstākie novērtējumi, tikai viens novērtējums ir bijis «ļoti labs». Tomēr tas ir ļoti atkarīgs no tiesnešiem, protams,

ir arī jāņem vērā suni izstādīt. Katram tiesnesim ir savs priekšstats (protams, iekļaujoties vispārējos standartos) par to, kādam sunim ir jābūt. Esam nopelnījuši nepieciešamos kandidāta sertifikātus, lai varētu noformēt Latvijas un Lietuvas Jaunā Čempiona titulus. Tuvākajā laikā centīsimies iegūt arī Igaunijas un līdz ar to Baltijas Jaunā Čempiona titulus.

Tas beigās ir kā sportā: aiziet azartā, un, ja vēl suns iegūst teicamu novērtējumu un arī kādu godalgotu vietu, pašam gribas sev pa plecu uzstāt par to, ka, audzinot suņuku, viss ir izdarīts pareizi! Vairākkārt braucot uz izstādēm, izveidojas pazīstamo loks, arī konkurence ir, tomēr parasti ļoti draudzīga un labdabīga.

Lai arī uzrādījusi labus panākumus, Klēra kā kārta meitene turpinās «mācības» suņu skoliņā arī šoziem, piedalīsies izstādēs un par preciniekiem vēl nedomās, jo leonbergerus drīkst pārot tikai pēc divu gadu vecuma, un arī tas esot visai nopietns lēmums, gan ekonomiski, gan tīri sadzīviski.

«Preilenīte» Mazsalacā

Jaukā augusta svētdienas pēcpusdienā Mazsalacas iedzīvotājiem tika piedāvāta neierasta iespēja noskatīties teātra izrādi «mājas apstākļos».

Pateicoties Bērziņu ģimenes atsaucībai, Brūzī Smiltēnes Tautas teātris izrādīja seno, labi zināmo, bet neaizmirstāmo Jukuma Paļēviča «Preilenīti». Šo smieklīgo, pārpratumu bagāto joku lu-

gu ar dziedāšanu, dancošanu un laimīgām beigām iestudējis mazsalaciešiem ļoti pazīstamais Valmieras teātra aktieris un režisors Agris Māsenis. Baudot jauko izrādes atmosfēru, ap 200 skatītāju, lielākoties mazsalacieši, smējās par smieklīgajiem pārpratumiem, Preilenītes kāpšanu pa logu, jautrajām dziesmām un dejām.

Izrādes iekārtojuma izmantoja tikai «vietē-

jos» rekvizītus — Bērziņu ģimenes Brūzi, tā trīs iekārtas, logu, viesību galdu un krēslus, kas veidoja Vāveru kroga iekārtojumu.

Laipnie mājas saimnieki rūpējās ne tikai par aktieru labsajūtu, bet arī par skatītāju ērtībām — mājas tika sanesti spilveni un segas, nerunājot nemaz par soliēm un krēsliem, lai visiem būtu iespēja baudīt izrādi.

Pēc izrādes aktieri Mazsalacas skaidrajās debesīs palaida sarkanas laternas kā jaukas atmiņas par izdekušos pasākumu.

Domāju, visu skatītāju un arī Smiltēnes aktieru vārdā varu izteikt vislielāko pateicību Bērziņu ģimenei un cerēt uz citiem jaukiem publiskiem pasākumiem šajā mājīgajā vietā!

Evija Nagle

Kapsēta — sadzīves atkritumu izgāztuve?

Kapsēta ikdienu rit mierīgi — piederīgie apkopj tuvinieku atdusas vietas, kapu strādniecības rosās pa galvenajiem celiņiem, kārtoti atkritumu laukumus, šķiro jaļo atkritumu kaudzes, kas paredzētas pārvešanai uz kompostējamo atkritumu laukumu... Diemžēl joprojām ir jāšķiro arī maisi, kas novietoti speciālos statīvos un paredzēti nekompostējamām kapu atkritumiem, jo cilvēki tajos met arī vecās puķes, zarus un lapas. Acīmredzot ir vajadzīgs ilgāks laiks, lai iemācītos šķirot atkritumus.

Bet viskurīgāk kļūst, kad no atkritumu maisa vai kaudzes jāvelk arī lieli maisi ar pamperiem, pudeles, maisi ar aplēšiem stikliem, vecas kurpes, mētelji un citi apģērba gabali, sarūgušas ievārijuma burciņas un konservu bundžas, saasnojuši pēnīti kartupeļi...

Kā jūs domājat, vai tie ir KAPU atkritumi?

Acīmredzot joprojām ir cilvēki, kuriem nav svēta tuvinieku piemiņa.

Joprojām ir cilvēki, kas nesaprot vai negrib saprast, ka par savu mājas atkritumu savākšanu būtu jāsamaksā viņiem pašiem. Turklāt tādu iespēju piedāvā licencēts atkritumu apsaimniekotājs SIA ZAAO, kur, piezvanot pa tālruni 64281250, var vienoties par visdažādākajiem variantiem, kā savākt sadzīves un lielgabarīta atkritumus, arī būvgružus.

Protams, par to ir jāmaksā. Bet tie ir jūsu atkritumi, tāpēc par tiem jāmaksā jums pašiem, nevis pašvaldībām.

Cilvēki, beidzot taču attopieties! Neatsājiet sadzīves atkritumus kapsētā un neļaujiet to darīt citiem!

Rīta Lizuma

Par ūdenssaimniecības projektu Mazsalacā

SIA «BANGA KPU» informē par ES Kohēzijas fonda līdzfinansētā projekta «Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Mazsalacā» ieviešanas gaitu.

Augustā turpinās darbi Pērnavas ielā — tiek asfaltētas aku un pieslēgumu izbūves vietas. Rūpniecības, Rīgas un Pasta ielu krustojumā rekonstruētas ūdensvada akas. Izveidoti šķembu laukumi un nožogojumi kanalizācijas sūkņu stacijām Parka ielā 31 un Rūpniecības ielā 2. Robežu ielā ieklāts šķembu segums posmā no Parka ielas līdz Sporta ielai, sagatavota pamatne asfaltēšanai. Asfaltēšana šajā posmā, kā arī Baznīcas ielā, atlikta uz septembra, lai nodrošinātu darbu kvalitāti ilgtermiņā. Projekta ietvaros vēl ir paredzēts daudzdzīvokļu mājām un pašvaldības iestādēm uzstādīt 26

ūdens skaitītājus. Līdz šim ir uzstādīti 12 skaitītāji. Tuvākajā laikā tiks apsektas vietas un veikti sagatavošanas darbi, lai uzstādītu atlikušos.

Krasta ielā turpinās ūdens atdzelzošanas stacijas būvniecības darbi — notiek sūkņu ēkas lentveida pamatu veidošana un armēšana, tiek montētas sūkņu ēkas metāla konstrukcijas un ierīkota ūdensrezervuāru siltumizolācija un hidroizolācija. Tiek izbūvēti ūdens atdzelzošanas stacijas ārējie tīkli. Notekūdeņu attīrīšanas iekārtu tehniskais projekts ir iesniegts izvērtēšanai SIA «Firmas L4» inženieru komandai, kas projekta ietvaros veic būvniecības darbu uzraudzību.

Rīta Lizuma,

SIA «BANGA KPU» valdes priekšsēdētāja